

Letí po pařížské obloze jako dva ptáci a přistanou na Lyonském nádraží.

„*Jak najdeme stopu po uprchlíkovi, který odjel ve čtvrtek 13. dubna z Lyonského nádraží před devíti lety? To bude dost těžké,*“ řekne Gabriel, očividně skleslý pod tíhou úkolu.

„*Zapomínáš, s kým máš tu čest: s policejním poručíkem Ignácem Wellsem, králem vyšetřovatelů v terénu. Tvého Samyho Daoudiho, ať je tady na onom světě nebo na té druhé straně, najdeme, to mi věř.*“

Obě bludné duše začnou kroužit v nádražní hale. Ignác se přiblíží k několika mužům v uniformě SNCF.*

„*Co přesně hledáš, dědo?*“

„*Nějakýho starýho násosku. »Starýho«, aby byla jistota, že tu byl před devíti lety. »Násosku«, abysme se mu dostali do hlavy. Už jsem ti vysvětloval, že můžeme působit jen na lidi, co mají děravou auru. Využijeme toho, že jsou vůči našemu vlivu bezbranní.*“

„*Takže by se mohl hodit i feťák.*“

„*To je pravda. Ale tady spíš natrefíme na nějakýho alkoholika než na feťáka.*“

„*Kdo ještě může mít propustnou auru?*“

„*Schizofrenik, náměsíčník nebo ten, kdo vystoupí ze svého těla kvůli astrálnímu cestování nebo transcendentální meditaci. Ale věř mi, že tady nejsnadněji najdeme nějakýho zaměstnance, kterej pije.*“

Ignác a Gabriel prozkoumají na Lyonském nádraží všechny kanceláře. Prošmejdí pokladny a pídí se po zarudlých očích s rozšířenými panenkami, s viditelnými žilkami ve tváři a třesoucím se rukama. Ale na nikoho takového nenarazí.

Konečně objeví Ignác na toaletách chlapíka, který do sebe nenápadně lije whisky přímo z lahve.

* (Pozn. překl. - železniční dopravce ve Francii)

„*To je ono. Už jednoho mám!*“ zavolá na svého vnuka. „*Pojď sem, honem!*“

Chlapík má auru protkanou černou barvou a v několika místech proděravělou.

Ignác pronikne jednou z jeho děr až k mozku.

Muž škytne. Jeho výraz se mění.

„*Co to tam děláš, dědo?*“

„*Zkoumám jeho mysl, naštěstí je to chlap, který má přístup k počítačům. Stará se o jejich údržbu.*“

Ignác se vnoří hlouběji do mozkové pleny zaměstnance.

Muž se dopotácí ke své kanceláři a usadí se před displej, který odemkne tím, že vyfuká svůj přístupový kód. Ignác mu vsugeruje, aby napsal do vyhledávače jméno Samyho Daoudiho a datum 13. dubna před devíti lety.

S překvapením zjišťuje, že pasažér téhož jména zakoupil toho dne v 11 hodin jeden lístek do Ženevy.

„*Náš báječný milenec utekl do Švýcarska několik dní před zatčením svého miláčka,*“ poznamená prostě Ignác.

38.

Lucy Filipini zamrká na znamení souhlasu.

„*Přišel jsem za tebou, jelikož nechápu, proč už mě lidi nezdraví,*“ řekne muž naproti ní.

„*Jak dlouho to trvá?*“

„*Tři dny.*“

„*A co se stalo před třemi dny?*“

„*Vrátil jsem se z nemocnice.*“

„*Kvůli čemu jsi byl v nemocnici?*“

„*Kvůli operaci očí. Ale dopadlo to dobře.*“

„Ne, to si nemyslím.“

„Aha, tak jsem ještě v nemocnici na sedativech a tohle se mi zdá?“

„Ne, jsi mrtvý.“

Muž v tunice a s brýlemi vypadá zaskočeně.

„Jsi si tím jistá, Lucy?“

„Ano, Mamadou. Chceš, abych ti pomohla vystoupit ke světlu, nebo si myslíš, že to zvládneš sám?“

„Já... Ty... Vlastně promiň, ale já ti nevěřím. Víím, že si ze mě děláš blázný. Ztraceně, Lucy! Nech toho, jdu domů, mám práci.“

Navlékne si svůj imaginární kabát a rychle projde dveřmi, přičemž předvede, jak je otvírá, a pak za sebou zavře.

Lucy zakroučí hlavou. Dojatě vzlykne, pak se rozpláče naplno. Černá kočka jí olízne slzy z tváře.

„Dobrý den, Lucy,“ řekne Gabriel a zvolna se k ní přiblíží. „Neruším vás?“

Médium si mlčky upravuje účes a snaží se při tom uklidnit.

„To byl váš senegalský patron?“

„Neměl na tu operaci očí chodit. Muselo se něco zvrtnout při anestezií.“

Pokouší se o úsměv.

„Vidíte, nejste jediný, kdo si hned nevyšiml svého stavu. Podle mého odhadu si třetina mrtvých myslí, že jsou živí.“

Usazuje klauna, jak už je jejich zvykem.

„Celá třetina?“

„Spousta z nich si přitom myslí, že živí jsou oni a mrtví jsme my.“

Gabriel se zatváří pochybovačně.

„Je to logické. Žádný přístroj vás nemůže informovat o vašem »fyzickém« stavu. Takže se každý osobně domnívá, že živá bytost je »bytost jako on«.“

„Proto mně nápis na vašem náhrobním kameni připadal tak trefný, myslím, že mluví za většinu lidí.“

„*A vás ruší mrtví často?*“

„Nejhorší je, když se to stane v noci. To se mi přihodilo před necelým týdnem. Jistá dáma se u mě objeví ve 4 hodiny ráno a říká: ‚Chci mluvit se svou dcerou. Opřu se o loket a vidím, že má spolence je v noční košili, bosa, že má strhané rysy v obličejí, popelavě šedé vlasy. To je špatné znamení. Obyčejně na sebe lidé vezmou podobu, kterou měli, když jim bylo 30 let, a dbají na to, aby se zjevovali hezky oblečení. Když se jí ptám na jméno, řekne, že si na něj nevzpomíná. Chci tedy vědět, kde bydlí, ale to už si taky nepamatuje. Měla totiž Alzheimerovu chorobu. Když lidé umírají s touto nemocí, trvá to někdy i měsíce, než znovu naleznou paměť.“

„*Teď když mi tohle říkáte, tu noc, co jsme šli odebrat krev z mého mrtvého těla, jsem viděl v nemocnici některé ektoplazmy bez tváře...*“

„To jsou ty, které si nepamatují ani to, jak vypadal jejich vlastní obličej.“

„*Dost to na mě zapůsobilo, jejich hlava byla úplně hladká, jako by to byl nafukovací balon.*“

Lucy vstane a jde k oknu.

„Mluvila jsem s vaší podezřelou číslo jedna,“ řekne bez přechodu: „se Sabrinou. Úžasná žena. Zapůsobila na mě nejen svojí krásou. Měl jste vážně velké štěstí, že jste mohl žít s tak charismatickou ženou.“

„*Herečky jsou opravdu zvláštní bytosti. Celý svůj život se snaží být svůdné. V běžném životě to s nimi není vždycky jednoduché, ale chápu, že z vnějšího pohledu mohou zanechat v člověku silný dojem.*“

„Trochu zvláštní bylo, že jsem ji zastihla, jak se připravuje na mučící scénu, protože otráвила nějaké lidi.“

„*A přiznala se?*“

„Ve filmu nevím, ale při našem setkání mi řekla, že vás zbožňovala a že by vám nikdy ani v nejmenším nemohla ublížit. Myslím, že v hloubi duše doufala, že se k sobě vrátíte. Považuje vás za muže svého života. Já na vašem místě bych tenkrát bez váhání s tak nádhernou ženou uzavřela sňatek.“

Gabriel nemá odvahu říct jí, že za tou tváří, kterou ona viděla, jsou hodiny líčení a česání znásobené nákladnými návštěvami u plastického chirurga. Lucy naopak oplývá přirozenou krásou, která je už zdáli patrná.

„Podezírám vašeho bratra.“

„Opravdu?“

„Říká, že Thomas chtěl všechno, co jste měl vy, včetně jí.“

Přicházejí kočky a otírají se jí o lýtka, jen aby je pohladila.

Gabriel lituje, že on sám nemůže cítit ten zvláštní kontakt s jejich srstí.

„Sabrina opustila mě. A teprve, když zjistila, že jsem šťastný s jinou ženou, projevila přání vrátit se ke mně.“

„To já jsem jiná,“ přeruší ho Lucy: „Mou jedinou láskou je Samy, a to se nikdy nezmění. Možná si myslíte, že jsem velmi osamělá a taky že na tom, jak lpím na vzpomínce na Samyho, je něco absurdního...“

Gabriel neodpoví. Po chvilce ticha Lucy opět promluví:

„Je to divné, ale myslím si, že většina skutečných médií neumí žít jako ostatní. Mám i jiné přítelkyně, které mluví s mrtvými, a jen málo z nich vede společenský život. Buď žijí osaměle se svými kočkami jako já, nebo žijí v ústraní na vesnici. Jen velmi málo jich má aktivní sexuální život. Jako kdyby jim energie, kterou potřebují k tomu, aby se spojily s mrtvými, bránila ve spojení s živými.“

„Jako v pohádkách pro děti. Třeba Andersenova Malá mořská víla ztratí svou kouzelnou moc, když se zamiluje do člověka.“

„Možná právě proto jsem se nikdy nepokusila o novou známost. Ostatně jak daleko jste s pátráním?“

„*Po Daoudim? Našli jsme stopu. Odjel do Ženevy. Zítřka budeme pokračovat s pátráním tam.*“

„»My«?“

„*Dělám na tom se svým dědečkem Ignácem.*“

Lucy pokrčí rameny.

„To je ten váš vtipálek? No dobře, jestli vám to pomůže, přivítejte si k pátrání, koho chcete.“

Noc už hodně pokročila. Lucy provede svůj očistný rituál a po dvacetiminutové meditaci je připravená do postele.

„Dobrou noc, Gabrieli,“ řekne.

„*Dobrou noc, Lucy.*“

Zavrčí kočka. Lucy se opře o loket.

„Nechci, abyste na mě zíral, když spím.“

„*Jak jste to poznala?*“

„Kočky mě hlídají. Nezapomeňte, že ony vás vidí.“

Spisovatel se zvedne, zakrouží nad postelí jako baletka a propluje střechou. Roztáhne paže, letí nad městem a cítí, že je šťastný. Na chvíli ho přestane trápit i to, kdo ho zabil.

Teď by chtěl jenom znát, jaká skrytá kola otáčejí vesmírem...

39.

Gabriel Wells se snese na kaskádu v Bouloňském lesíku. Když se přiblíží k jeskyni, odkud tryská voda, vylétne z ní hejno netopýrů, kteří ucítili jeho přítomnost, a svými hebkými křídly rozvíří vzduch.

Opodál vidí další ektoplazmy, ale neodvážá se k nim přistoupit.

„*Nazdar, zlatíčko, jsme na procházce? Nechceš trochu zahřát?*“ zeptá se ho hlas se silným brazilským přízvukem.

Trhne sebou, otočí se a uvidí transvestitu s hlubokým dekoltem. Zdá se, že si duch ponechal svůj kostým, i když se z něho stala bludná duše.

„Viš, jak jsem umřela? Bylo to při velkém bouřce 26. prosince 1999. Nechtěla jsem přerušit svůj výstup a spadl na mě strom. Když přišli záchranáři, koukaly zpod stromu jen moje nohy a ruka s kabelkou.“

Vyprskne smíchy a odhalí své zuby.

Gabriel pochopí, že nejenom živí lidé jsou zajatci příběhu, který o sobě vypráví, ale že ani po smrti nepřestávají vyhledávat publikum, aby v tom mohli pokračovat.

„Mně můj pasák ubalil takovou facku, že jsem spadla na šutr.“
„U mě zas plastickéj chirurg špatně vydezinfikoval materiál.“

Když Gabriel vidí všechny ty ektoplazmy brazilských transvestitů, jak se shlukují, jen aby si mohly vyprávět o tom, co se jim přihodilo, uvědomí si, že největším utrpením bludných duší je zřejmě nečinnost. Čas se vleče, když není nic na práci, a to vede duchy k tomu, že se neúnavně probírají vzpomínkami. Proto musí pořád vyprávět o svém životě, a ještě si k tomu něco přidat, aby byl příběh delší.

Opustí Bouloňský lesík a vydá se na sever, aby se podíval na svůj hrob na hřbitově Père-Lachaise.

Přečte si nápis vyrytý do mramoru, posadí se na náhrobek a pomyslí si: *Pěkná fraška.*

Celý jeho život byl nakonec pouhou fraškou.

Napadne ho, že jediná forma humoru, který má smysl, je ta, při které si člověk dělá legraci ze sebe samého. Jenže to není tak jednoduché, protože každý má tendenci si myslet, že všechno, co se mu přihodí, je drama. Život není ale koneckonců nic jiného než komedie. Nebo řečeno ještě jednodušeji, žert s více či méně úspěšným zakončením. Excipit?

Vkročí dovnitř do rakve a prohlíží si svoji tělesnou schránku, prakticky ještě netknutou díky výborné práci balzamovačů, kteří jeho žilní systém naplnili před pohřbem pryskyřicí, aby tělu zachovali jeho tvar. Nevidí ani červy, ani houby, dokonce ani plíseň.

„Jak jsem si mohl myslet, že neexistuje nic jiného než tohle tělo...“

Někdo by měl živým zvěstovat: Nejste tělo, které vlastní ducha. Jste duch, který tělo vlastní.

Připadá mu to zábavné, ale pomyslí si, že tuhle větu, jemu naprosto srozumitelnou, by málokdo pochopil, tak je nevyzpytatelná.

Pokračuje dál ve svých úvahách: *Kdo tedy jsem, když teď vím, že nejsem »jenom« Gabriel Wells?*

Vystoupí z rakve a usadí se do meditační polohy, jak to viděl u Lucy.

Ponoří se ještě víc do svých úvah:

Musím se postarat, aby mě mé dílo přežilo.

Musím zjistit, proč bratr zničil můj poslední román.

Musím se dozvědět, kdo mě zabil.

Na chvílku pocítí sebelítost. Hned se ale vzchopí.

Jestli se mi tohle stalo, tak proto, že se to mělo stát. Všechno má nutně svůj význam. Není proč se litovat. Sakra, Gabrieli, vzpomeň si, kým jsi byl!

Vzápětí ho napadne:

Ted' už ale nejsem nic.

Pak se objeví dědeček, který se také napřed zastavil u své mnohem méně zachovalé mrtvolky, než je ta Gabrielova.

„Měl jsem strach, že mě pochovají na obyčejném hřbitově, na takovém, kam za mnou nikdo živý nikdy nepřejde. Ale Père-Lachaise je to nejlepší, co tu je, nemyslíš? Jsme v dobré společnosti, pojď se mnou.“

Ignác Wells provede svého vnuka po hřbitově.

„Tady je hrob Jimma Morrisona, zpěváka ze skupiny Doors. Ten je nejnavštěvovanější. Fanoušci kradou pravidelně kosti z ostatních hrobů a pokládají je na ten jeho, chtějí tím naznačit, že se mu žádný mrtvý nikdy nevyrovná. Ale nemusíš mít obavu, od té doby, co tu nainstalovali kamery, už se to tak často nestává.“

„Není někde poblíž?“

„Jeho prakticky nevidím nikdy; pořád je na nějakém koncertu. Zvláště miluje hard rock. Jednu dobu ho spojovali s Nirvanou; teď si spíš myslím, že se mu líbí věci, jaké dělá Van Halen.“

Ignác zavede Gabriela o kousek dál.

„Tady máš Allana Kardeca, zakladatele francouzského spiritismu. Jak můžeš vidět, je to po Jimu Morrisonovi nejvíc navštěvovaný hrob. Je tam vždycky plno květin.“

„A jeho je možné potkat?“

„Momentálně je v Brazílii, kde ho opravdu uctívají. Jako mnozí z nás odešel tam, kde si jeho památky nejvíc cení.“

Potom ukáže na hrob novináře Victora Noira.

„Tady je unikátní hrob s bronzovou sochou ukazující erekci post mortem. Jak si můžeš všimnout, ona část je pěkně nablejskaná. Ženy si v noci na něj sedají a otírají se o něj. Koukni, zrovna sem jedna přichází.“

Gabriel opravdu uvidí ženu v klobouku a závoji, jak si sedá na hrobku a napodobuje sexuální akt.

„Věř, že potom otěhotní,“ vysvětluje Ignác a vede ho dál, k hrobům slavných spisovatelů: Jean de La Fontaine, Molière, Honoré de Balzac, Alfred de Musset, Marcel Proust, Oscar Wilde.

„Uznávám, že si člověk může těžko přát lepší společnost pro spisovatele...“

Vtom se objeví Jim Morrison, provokativně tasí meč a nasadí ironicky přísný výraz. Podívá se na oba muže a pokrčí rameny. Pak od-

kráčí ke svému hrobu, ušklíbne se, vyplázne jazyk do kamery, která střeží jeho hrob, uchopí imaginární kytaru a zanotuje »The End«.

Ignáce ten improvizovaný koncert jen pro ně dva nadchne. Gabriel poslouchá, ale vypadá smutně.

„*Pořád myslíš na ten svůj konec?*“ zeptá se ho dědeček.

„*Ty bys na to nemyslel na mém místě? Takže kromě toho »za vším hledej ženu« se k tobě nedoneslo něco, co by nám pomohlo najít mého vraha?*“

„*Řeči ne, ale mám jednu informaci a jednu domněnku.*“

„*Poslouchám tě.*“

„*Tvůj bratr... Vzpomínáš si na to, jak jste jako malí kluci chtěli sestrojít přístroj na komunikaci s mrtvými? Jak jste mu to už tenkrát říkali?*“

„*Nekrofon.*“

„*Nevím, jestli to souvisí s tvým případem, ale při pátrání jsem zjistil, že Thomas začal před rokem na něčem takovém opravdu pracovat. Jako kdyby... a teď možná přeháním... jako kdyby věděl, že bude mít brzo příležitost svůj přístroj vyzkoušet.*“

„*Řeknu o tom Lucy. Musí se ho na to zeptat.*“

„*Ale nejdřív jí budeme muset dát nějaké informace o tom jejím Samym Daoudim. Budu po něm pátrat dál v Ženevě. Myslím, že by se tam dala snadno najít stopa.*“

Odletí spolu směrem k jihovýchodu. Cestou Gabriel přemýšlí o svém bratru-dvojčeti. Vzpomíná na to, jak se kdysi měli rádi a jak se pak nenáviděli. Jak byli na sebe napojeni intelektuálně. Jak byli vždycky rozdílní, a přitom se navzájem doplňovali.

Mohl by si Thomas přát mou smrt jen proto, aby měl důvod zrealizovat jeden ze svých vynálezů?

Napadne ho absurdní myšlenka:

Abys si konečně mohl se mnou opravdově promluvit.

40. ENCYKLOPEDIE: OŽIVOVATEL MRTVÝCH

Někteří učenci se pokoušeli oživit mrtvé pomocí vědy. Patřil mezi ně i Giovanni Aldini, profesor fyziky v Boloni. Byl synovcem Luigiho Galvaniho, který v roce 1780 zjistil, že když pustí do žabího stehna elektrický proud, noha se pohne. Tento pokus stál u zrodu galvanometru.

Aldini byl přesvědčený, že elektřina je univerzální životní energií. Rozhodl se, že bude s její pomocí oživovat lidské mrtvoly. Předváděl svá velkolepá představení na velkých evropských dvorech. Rakouský císař, na kterého udělal ohromný dojem, z něj udělal Rytíře řádu Železné koruny a byl rovněž jmenován členem nejprestižnějších vědeckých akademií.

18. ledna 1803 provedl Aldini před zraky prominentních členů Královské chirurgické akademie v Londýně pokus, který ho proslavil. Ke své ukázce získal tělo George Forstera, 26letého britského vraha odsouzeného k trestu smrti za vraždu své ženy a dítěte. Zločinec byl oběšen ve věznici v Newgate a právě jeho tělo posloužilo k Aldiniho pokusu. Vědec před shromážděnými kolegy umístil na ruce mrtvoly elektrody a pustil do ní proud. Způsobil tím nejen to, že mrtvola okamžitě otevřela ústa a oči, ale i několik kolapsů, hrůzu a žaludeční nevolnost některých přihlížejících.

Aldini, spokojený s účinkem své podívané, chtěl ještě zvýšit její efekt. Umístil proto jednu elektrodu do Forsterova ucha a jednu do konečnicku. Pak ještě zvýšil elektrický proud. Před ohromeným pohledem a následujícím potleskem anglických vědců začala mrtvola mrskat nohama a rukama jako při nějakém zběsilém tanci. Nejspíš právě takhle demonstrace inspiro-

vala anglickou spisovatelku Mary Shelleyovou k jejímu Frankensteinovi.

Poznámka: Inspirací k samotnému jménu Frankenstein mohl být i jiný vědec, lékař Johan Conrad Dippel. Ten se narodil v roce 1673 na hradě Frankenstein, poblíž Darmstadtu v Německu. Už ve svém mládí učinil několik pozoruhodných objevů, příkladem může být tzv. pruská modř* nebo Frankensteinův olej, který se používal při epileptických záchvatech či k odstranění tasemnice. Dippel napsal šedesát knih o medicíně, chemii, biologii. Vystupoval také nesmiřitelně proti protestantismu, za což byl označen za kacíře a uvězněn. Když si Dippel odpykal svůj trest, vrátil se k alchymii a po zbytek svého života se věnoval pokusům o přenos duše z mrtvého těla do jiného těla. I když věnoval experimentování několik let, nikdy nedokázal, že se mu to povedlo. Stejně ale tvrdil, že našel elixír života, díky kterému se lze dožít 135 let. Rok po tomto prohlášení umřel ve věku pouhých 60 let.

Edmond Wells

Encyklopedie relativního a absolutního vědění, svazek XII.

41.

Obrovská socha francouzského vědce a myslitele Reného Descarta se tyčí u vchodu do Ústavu fyziky pro výzkum vlnových délek. Na desce pod ním je proslulý výrok: Myslím, tedy jsem.

Lucy Filipini s pobavením čte nápis na té pařížské svatyni »karteziánské« vědy, k němuž je připsáno menšími písmeny: Ne-myslím, tedy jsem.

* (Pozn. překl. – první umělá náhražka modrého barviva)

S falešným policejním průkazem projde první kontrolou, pak přichází k službě očividně kompetentnější a ptá se po profesorovi Thomasi Wellsovi, který ji přijme ve své kanceláři. Má na sobě šedý plášť s několika plnicími pery v náprsní kapse.

„To jste zase vy, slečno? Bylo mi řečeno, že se mnou chce mluvit někdo od policie. Tak už se konečně rozhodněte. Jste médium nebo policajtko? Pokud ovšem vůbec jste jedno nebo druhé.“

Lucy bez vyzvání usedne.

„Ještě štěstí, že jste nepřistoupil na kremaci.“ objasňuje situaci: „Váš bratr byl skutečně otrávený, a to kombinací jedů, která se běžně nepoužívá. Takže jeho vrah se vyzná v chemii.“

„Neodpověděla jste mi: Jste policajtko nebo médium?“

„Jsem ta, která chce znát pravdu o smrti Gabriela,“ odtuší Lucy, aniž by se nechala vyvést z míry. „K čemu potřebujete znát mé povolání?“

Vyndá lejstro, na kterém jsou výsledky krevního testu.

„Zabil jste ho?“

„JÁ? ZABÍT GABRIELA??? Myslíte, že bych na to mohl jen pomyslet? Vždyť to byl můj rodný bratr.“

„Odmítl jste pitvu, chtěl jste ho nechat spálit a zničil jste jeho poslední rukopis. Na podezření je toho až dost. A to nemluvím o svědčích, kteří říkají, že jste měli mezi sebou neustále rozepře, že jste na sebe žárlili a chovali se k sobě nepřátelsky.“

Udiveně se na ni podívá, pak se rozesměje.

„Kdo vám tohle všechno napovídal?“

„Mám své informace.“

„Z onoho světa?“

Lucy neodpoví. Thomas se zhluboka nadechne, očividně se snaží uspořádat si myšlenky.

„Myslíte to vážně, když říkáte, že byl otrávený?“

Lucy vytáhne papír se vzorcem sloučeniny, kterou Krausz označil jako smrtelný jed. Thomas se podívá na název laboratoře, který je uvedený v záhlaví.

„Krausz? Takže testy provedl jeho přítel Vladimír? Tak asi jo. Připouštím. Možná že ho opravdu někdo zavraždil.“

„Ten jed působí za 24 hodin, takže ho Gabriel musel požit den před svou smrtí. Tedy v den vašich narozenin. Takže jste se ocitl v blízkosti jeho sklenice nebo talíře několikrát za večer.“

„Vy si opravdu myslíte, že jsem to byl já!“

Dojde mu, že se jí jen tak nezavímá, zvedne sluchátko a požádá svou sekretářku, ať je nikdo nejméně půl hodiny neruší.

„Slečno Filipini,“ ujme se klidným tónem znovu řeči: „Víte vy o mně vůbec něco?“

Na to si Lucy jako obvykle trochu povzdechne, uvelebí se v křesle a naladí se na jeho vyprávění.

42.

„Pro fyziku jsem zahořel jednoho dne o prázdninách. Bylo mi 7 let, nudil jsem se, a tak jsem si na vodě házel žabky, abych se zabavil.“

Jednou se stalo, že jsem kamínek hodil špatně, a on se od hladiny neodrazil. Propadl se najednou do vody a zanechal po sobě soustředná kola, která se rozběhla po hladině. Dlouho jsem pozoroval malé vlnky, které se vzdalovaly od místa dopadu. Pak jsem hodil dva kamínky najednou a všiml si, že se vlny při setkání ruší.

Byl to pro mě objev; od toho okamžiku se vlny staly mojí vášní. Nejdřív ty na vodě, potom světelné vlny, nakonec zvukové. Všechno je vlnění, všechno funguje jako ten kamínek, který jsem hodil do vody a pozoroval ho.